

A trónörökös.

Adèle műterem felv.

Holzer
cs. és kir. udvari és kamarai szállító
divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos-u. 9.

HUBERT J. E.

GENTRY CLUB

kapható minden nagyobb üzletben

ELSŐ MAGYAR
 PEZSGŐ-GYÁR
 POZSONYBAN

Alapított 1825-ben

Rácz Dániel

Nő felöltői, angol hosztimók és alkalmi tolelték,
blousok, pongyolák árúháza és műtermek

Sürgöny cím, "Roberáca"
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Hígyó-utca 8.

LOHR MÁRIA · KRONFUSZ

Gyár és fő-üzlet: Budapest,
 VIII., Baross-utca
 85.

A főváros első és legrégebb
 csipketisztító-, vegytisztító és
 kelmefestőgyári intézete ala-
 pítva 1867. évben

Telefon József 2-37
 Fiókok: II., Fő-utca
 27., IV., Eskü-ut 6,
 Kecskeméti-utca 14,
 VI., Andrassy-ut 16,
 VI., Teréz-körut 39
 V., Harmincad-u. 4,
 VIII., József-körut 2

Bergeman
 elsőrangu pensio
 Berlinben

Schadowstrasse 4=5, az Unter
 den Linden közvetlen közelében

Hová menjünk Berlinben:

Metropole Theater

Kleines Theater

Deutsches Theater

Kammerspiele

LITTKÉ

Casino
 tor England
 Cremant Rosé
 Sport

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS KRITIKAI HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA.

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR. – TÁRSSZERKESZTŐ: SZÉNÁSY SÁNDOR DR. EGYETEMI MAGÁNTANÁR.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, DUNAPALOTA – TELEFONSZÁM: 60-88.

Előfizetési árak: egy évre 18 kor., félévre 10 kor., negyedévre 5 kor. Egyes szám ára 40 fill.

III. évf.
22-ik szám.

Budapest.
1916 június 4.

Kosel műterem felv.

Zita királyi hercegnő, a trónörökös felesége.

A trónörökös.

Kiszámíthatatlanok a sors utjai... Károly Ferenc József főherceg ur ma két éve még egyszerű százados csak és egy szürke galíciai garnizon szenzáció nélkül való notabilitása s ime, nem tért még kétszer vissza Sarajevo véres dátuma: mint diadalmas hadvezért köszöntjük büszke örömmel és az altábornagy ur aranygallérja forró győzelmek nyarában érik a cserfalevél alá...

A sors utjai kiszámíthatatlanok, de igazságosak és mi hiszünk a nemezisben is, jóknak megjutalmazásában, gonoszok megbüntetésében. És a hit csodát vár, jelet az égen és a magyarok Istene elküldte az ő csodás erejét a magyar fegyvereknek, hogy annyi véráldozat után kegyesen mosolyogjon a hadiszerecsé a Trento fölött a mi fiainkra. Igen, mi hiszünk a jók megjutalmazásában és a gonoszok megbüntetésében és tudjuk, hogy most következett el az óra, a mely eltapossa a kigyó fejét és örök időkre megkoszoruz egy fenékolt homlokot. Tövisék sebének helye gyógyul be ebben az órában és egy csöndes öreg szív dobban fel uj, fiatalos örömmel, a mikor a harmincéves ifju lángtekintetével találkozik a nyolcvanhatéves aggastyán szelidkék szeme. Károly Ferenc József történelmi alakká nőtt abban a pillanatban, a mikor bosszuló ereje előtt először ingott meg a talián horda, hogy szégyenteljes futásában beteljesedjék az igazság.

A talián hűség!
Óh, mennyi keserű gúny, mennyi átok tapad e két szóhoz és mily szörnyű világosságban látjuk ma annak a népnek a lelkét, mely Itália kék ege alól egy emberöltőn át mosolygott álnokul felénk. A régi Velence kalmárlelke volt ez, a Machiavelli fiának lelke, az a hizelgő, csuszómászó, fondorlatos lélek, a mely nem érdemli meg ezt a nevet. Az imádkozó ördög lelke ez, mely a rózsafüzér végén tört visel kereszt helyett, a lazzaronik, az apagyilkos banditák sima törét. Ez a talián és ezért adunk mi hálát az Égnek, hogy Cadorna katonáival retirádát fuvatott a Károly Ferenc József kardja.

Emlékezzünk... Emlékezni jó és kedves. Radetzky marsall, Albrecht főherceg, Tegetthoff admirális

A trónörökőspár gyermekei, Ferencz József Ottó főherceg és Adelheid főhercegnő.
d'Ora műterem felv.

példái mint fényes csillagok világítanak a história egén és most fölkel a mi napunk is, a magyar trónörökös dicsősége. Monfalcone, Custozza, Lissa egy-egy ragyogó emlék, de lesz-e ragyogóbb, míg a világ világ marad, annál a diadalmas offenzívánál, mely most a Trentoból a Pó völgye felé robog s a melynek ágyuszavától megreszket a lagunák szive.

Ma egy esztendeje egy népbolondító lármájától volt hangos Itália. Nápolyi naplopók, szicíliai brigantik ordító temperamentuma szólt d'Annunzió szavában a szuperlativuszok földjén és egy egész ország tapsolt A tűz költőjének. Ám verba volant: a szó elhangzott, a királyi csókok is elcsattantak és az erő, az igazság odaállt a mi zászlónk alá. Ott nem volt láрма, csak néma várás, nem volt elbizakodás, csak bizó türelem, a mely ime, most a tavasz legszebb rózsáit termi. És a mieink ezek a rózsák, sötét vérrózsák után a győzelem jóillatu virágai és a legszebbet büszkén tüzzük oda a magyar korona örökösének ifju szive fölé.

A harcmező babért adott Károly Ferenc Józsefnek, mi virággal árasztjuk el utjában. Egyszer, ifjusága első tavaszán Pármából hozott magának virágot, szelid, szép ibolyát és talán nem is vágyott soha másra nem is álmodozott soha rózsáról, dicsőségről. De a sors utjai kiszámíthatatlanok és vannak üstökösök az égen, csodás nagy jelek és ime, a Trento fölött is kigyult egy kométa, a mely — hisszük, tudjuk — az ígélet földjére vezet.

És míg a harmincéves altábornagy, a mi kisebbik királyunk, a diadalmas hadak utjában a győzelem rózsáin robog át, a karcsu Gloriette mosolyogva néz szemközt Párma szép virágával, melyen uj bimbó fakad.

A májusi esteken szerelmesen suttognak a schönbrunni fák és a csalogány dalát is meghallja a nyitott ablakból Zita, Magyarország jövőendő királynéja.

Szive kettős örömmel, édes boldogsággal telik meg és míg a park tavában ezüstruhában fürdik az esti csillag, a Duna felől apró bárányfelhők usznak napnyugatra, Tirol felé, boldog üzenetként a győzelmes ifju hadvezérnek...

(k. v.)

Beck Zsuzsa bárónő. Székely Aladár felv.

REGGEL.

Lassan, mint a kik félve járnak,
Tünedeznek az esti árnyak,
A fekete házak felett.

Minden házban, kertben, bokorba'
Hangtalanul, fájón, zokogva,
Most bucsuzik az éjszaka.

A csillagok is fönn az égen,
Oly szomorunak tűnnek nékem, —
Már menni kell, már menni kell.

Már jön a reggel meleg fénnel,
Örökbecsü, békés erénnyel;
Már hajnalodik valahol . . .

Beck Zsuzsa.

AZ ÉN SZIVEMRŐL.

Egy sivatagot ismerek
A messzi kék hegyek megett.

Nincs pálmája, nincsen virága,
Sem nappala, sem éjszakája.

Komor sötétkéék ég alatt,
Mélyen alusznak nagy tavak.

Körülöttük futó homok,
És elfelejtett szent romok.

Köztük jár lázasan, epedve,
— A sivatagok Fejedelme.

Beck Zsuzsa.

TÜNDÉRMESE.

Egy elvarázsolt régi parkban
Áll egy nagy szürke palota.
Ezer virág van ott tavaszkor,
Nefelejcs, jácint, orgona, —
De egynek sincsen illata . . .

Forog, forog a régi kastély,
Árnyék nélkül suhan tova.
A parkban márványszobrok állnak,
A kastélyban ezer szoba,
De egynek sincsen ablaka . . .

Az elvarázsolt régi házban
Nap-nap után van lakoma;
Nem tudni, hogy kik a vendégek?
S hogyan, mikép jutnak oda?
Egynek sincs szeme, homloka . . .

A kastélynak legdélibb részén,
Amint kering a légen dt,
Egy hercegnő ül elhagyatva,
S fonja az élet fonalát, —
Dér lepte el arany-hajját.

Csak fon, csak fon és dalol hozzá
Valami édes méla dalt,
Minden szava egy-egy csalódás,
Amit kívánt, amit akart, —
El-elakad torkán a hang.

Csak fon, csak fon és dalol hozzá,
Szívéből egyre hull a vér,
Ajka remeg és szeme bágyad,
Mint alabástrom, oly fehér,
Már nem kíván, de még remél.

Tán eljön majd az ő lovagja!
Megáll a ház, nem száll tova,
Az ablakok is mind kinyitlnak,
Illatos lesz az orgona,
S nem lesz többé halott soha.

Az ő lovagja . . . Sir a lelke
A csalódások partinál, —
Árnyék nélkül forog a kastély,
Szegény lovag rá nem talál.
És vérben uszik a fonál . . .

Beck Zsuzsa.

EMLÉK.

A parázs úgy kacag a kályhában.
Felujul én régi, eltűnt vágyam.
Mintha szemed csillogna a tűzben . . .
. . . Mikor én még a hajadba
Sok harmatos, friss ibolyát tűztem . . .

Mikor halkan suttogtunk mi ketten
S csókjainkat cserélgettük csendben,
Mikor együtt néztük még az estet
S a kelő hold az arcunkra
Öröknek hitt boldogságot festett . . .

A tűzből úgy csillog az a két szem . . .
Ébenhajad lágy illatát érzem,
Selyemruhád suhogását hallom . . .
. . . Föleszmélek: messze vagy Te,
Lett belőled halványarcu asszony . . .

Kolpaszky Jenő.

Sebesültek üdülőtelepének megnyitó ünnepsége a Margitszigeten.

1. (balról jobbra) Zsófia főhercegnő, Kálmán Gusztáv v. b. t. t., Augusztia főhercegnő, Lánczy Leóné. 2. A főhercegasszony és leánya Bogat altábornagy kíséretében szivart osztogatnak a katonáknak.

Lovagregény a huszadik században.*

Azt hinné az ember, hogy a világ egyik legnépszerűbb könyve, a Don Quijote, örök időkre nevetségessé és lehetetlenné tette az egykor bolondulásig kedvelt lovagregényeket. Aztán egyszerre csak — leülünk, hogy száraz, rövid katonai jelentések alapján megírjuk egy fiatal tiszt kitüntetésének *igaz* történetét és észrevevesszük, hogy . . . tulajdonképpen megint ott tartunk a hihetetlen kalandokkal tarkított lovagregénynél. A különbség — ha az elmúlt évszázadokat tekintetbe vesszük — igazán nem nagy. Persze a lovag nem jár szárnyas paripán (hacsak a gőzöst nem nevezzük annak, a min a frontig jutott) hanem inkább hason csuszik; nincs lándzsa a kezében, hanem robbanó szelence a hátán — de ez mind nem lényeges. Az egyetlen igazi különbség, hogy az a hölgy, a kinek tiszteletére a hős elköveti örülettel határos hőstetteit, nem visel valami hangzatos spanyol nevet; nem várja vissza lovagját kacér tartózkodással valami előkelő vár termében, hogy gyötrelmei után kegyeibe fogadja; nem, ennek a komoly nézésű, méltóságos tartású nőalaknak már a nevében benne van a legnagyobb jutalom, amelyért a hőstettet véghez vinni érdemes: a neve — Haza.

. . . Eleven élet folyt a megsabdalt föld színe alatt a Biala-völgytől nyugatra emelkedő hóborította halmokon. Tetőre fel, völgybe le, a meddig csak a szem ellátott, drót-akadályok huzódtak, mint valami kuszált szövésű végtelen szalag. Ki is volt himezve ez a szalag ragyogó gyönggyel, gyémánttal: jégkristályok vonták be a drótszalakat, millió színben szípkasztatta azokat a napsugár. Mintha az árkokban elrejtőzött ember-sokaság azzal hálálta volna meg a mostoha természetnek a januári napok gyötrelmeit, hogy a hűvös föld fehér ünneplő ruháját drága ékszerekkel aggatta tele.

Magyar népfölkelők laktak itt a föld alatt, Berdechov védelmi szakaszában. Berendezkedtek a januári hideg ellen, a hogy lehetett. Mulatságuk az volt, hogy naphosszat lődöztek a felvonuló oroszokra és az állásaik előtt sok heverő hullá tanuskodoti arról, hogy nem eredménytelenül.

Hanem a parancsnokuk — egy százados — bosszus volt valamiért és a legsikeresebb puffogatásokon sem tudott együtt örülni a legényeivel. Távcsövén egyre

* Mutatvány az *A mi hőseink* című háborus almanachból.

a 232-es jelzésű pont mellett lévő Biala-hidat nézegette. Kétségtelen volt, hogy az oroszok minden éjjel ezen át ujtják meg élelem- és lőszerkészletüket. Bár legalább egy-két gránátot lehetne küldeni erre a hidra, ha már mi magunk itt tehetetlenek vagyunk! Micsoda tűzijáték volna . . .

A százados végre is odament a tábori telefonhoz, jelentette a megfigyelését és kérte az illetékes parancsnokságot, hogy lövesse a hidat.

Most már csak várni kellett. Minél jobban közeledett az este, annál feszültebb várakozással leste a százados, mikor hallja meg feje fölött a gránátok zúgását, mikor szakadnak szét a hid gerendái, mikor zuhan a vízbe az orosz élelem- és lőszer szállítmány, mely bizonyosan utban van már . . .

Hanem a sötétség növekedett s a gránát zúgása csak nem akart hallatszani.

— Már megint valahol másutt van nagyobb szükség a tűzésre — morogta búsan a százados és szép csendesen letett a reményről, hogy a Biala-hid épségén csorba esik valaha . . .

Egyszerre csak egy éles hangot hall:

— Hol a parancsnok?

És néhány sötétben botorkáló honvéd már mutatja is a százados földalatti szállásához vivő utat egy halatlatlanul fiatal utászhadnagynak.

Predragovic Emil hadnagy, 7. utászszázalaj, alázattal bemutatkozik! — Kezet fognak, a hadnagy nyakába keríti gyapjusálja egyik végét és gondtalan mosollyal jelenti, hogy neki még ma — 1915 január 10-én éjjel — levegőbe kell röpíteni azt a hidat, melyről a százados jelentést tett. Kéri, hogy engedjék át a drót-akadályokon és tájékoztassék egy kissé.

— Passzirsájn?

— Rendben.

. . . A százados elképpedt egy kicsit. Nem így gondolta a dolgot.

— Hát aztán . . . csak ez az egy árva legény van veled? kérdezte, kutató pillantást vetve a hadnagyot kísérő, ekrazittal megrakott utászra.

— Igenis, százados ur . . . Egyébként; tetszik egy cigaretta? Mondhatom, kitünő . . . szép kezek töltötték . . . ma jött a tábori postán.

Sebesültek üdülő telepének megnyitó ünnepsége a Margitszigeten.

1. (balról jobbra) Hazai Samu báró honvédelmi miniszter, Nemess Antal c. püspök, von Seeck, Mackensen vezérkari főnöke feleségével. 2. A főhercegasszony.

A százados egy kis keserű pálinkával viszonzta a szives kínálást. Ez legalább fölmelegítette az embert.

— Igen, igen, hát tájékozás kell . . . Kérlek!

Mialatt a térképen elmagyarázta a dolgot a hadnagynak, egyre világosabban látta, milyen nehéz, szinte lehetetlen ennek a fiatal gyerekeknek a vállalkozása.

A hadnagy nyugodtan pöfékelt, nézte a hideg levegőben szétoszló cigaretta füstjét, aztán átkukucskált az ellenséges vonalak felé, a hol időnként fel-felvillant egy lövés.

A százados befejezte magyarázatait és várakozóan nézett a hadnagyra.

— Meggondoltam — szólalt meg a fiatalember.

— No ugy-e . . . Helyesebb is . . .

— Meggondoltam — folytatta a hadnagy, mintha nem is hallotta volna ezt, — inkább egészen egyedül fogom végezni a dolgot. Azt a legényt ugyanis ellőnék mellőlem, aztán csak bajom volna az ekrazit átrakásával.

Erre nem tudott mit felelni a százados; hallgatva nézett ő is, meg néhány odavegyült hadapród is, a bámulatos nyugodtsággal készülődni kezdő hadnagyra. Hiszen láttak ők már férfias cselekedetet ebben a háboruban, vittek is véghez valamennyien nem egyet, hanem a mit a hadnagy akart most megpróbálni, az mégis csak tuljárt a józan ész határain.

Prëdragovic óvatosan elszedte az utáztól a robbanó-anyagot. Hirtelen megvizsgálta még egyszer a gyújtózsínókat. Megtapogatta a zsebeit, hogy nála van-e a kanócos tűzszerszám és a villamos zseblámpa.

Minden rendben van, most még csak az ekrazit-szelencéket és a robbantó-töltényeket kell ügyesen a hátára pakkolni, mert az ilyen különös kirándulásokon igen fontos, hogy a testnek meg legyen a teljes mozgás-szabadsága.

Az utász buzgón sürgött-forgott, segédkezett. Titokban bizonyára örült, hogy nem kell résztvennie ebben a vakmerő vállalkozásban. Istenem, a hadnagy ur fiatal legény-ember, neki meg felesége, gyermeke van . . . hanem azért, mikor a hadnagy készen volt, mégis megdobbant a szegény utász szíve.

— Hadnagy ur, alásan kérem . . . tessék csak engem mégis magával vinni!

A hadnagy nevetett, barátságosan megveregette a vállát.

— Jól van, jól — mondotta — majd máskor. Most csak várj, míg visszajövök. Nesze, itt van még egy csomó cigaretta, hogy el ne und magad.

Az utász nem szólt többet, tisztelgett és elment, végigjárta a legénység sorait, nehogy löni találjanak a hadnagyára, mikor az állások előtt felbukkan.

A hadnagyot ezalatt az akadályok átjárójához vezette a százados. A jégkristályokkal befont drótszalak közt sötét foltok tűntek föl. Itt az átjárás. A legutóbbi rohamnál elesett oroszok hullái még ott hevertek köröskörül. Egyik-másik a dróton fennakadva, különös helyzetben gubbaszkodott, mint a pókhálóba került szerencsétlen légy.

Isten áldjon, szegény muszkák — mondta mosolyogva a hadnagy, — szegény bajtársaitokat ma elvágom a vacsorájuktól. — Viszontlátásra, százados ur!

. . . Kijutott az akadályok elé és óvatosan mászni kezdett. Az egész ember nem volt már egyéb, mint megfeszített akaraterő és emberfölötti figyelem. Minden érzékszervének hatványozott élességgel kellett működnie. Tökéletes géppé változott, melynek egyetlen célja: látatlanul eljutni a hidig s végrehajtani a robbantást. A környező világból, a multból, a jövőből nem volt a lelkében semmi ezen az egy célon kívül.

A jeges talaj egy-egy éles kiszögellése véresre sebezte a térdét: semmi, tovább! Nem ért rá, hogy akár csak észre is vegye az ilyen apró testi kellemetlenségeket.

Az éjszaka jótékony sötétsége beburkolta, láthatatlanná tette, mint a mesebeli ködsüveg. De az ő figyelő szeme idejében észrevette az orosz állásokat.

— Itt nem lehet átmenni . . . kerüljünk tovább. — Itt sem . . . no majd máshol. Valamerre mégis csak lesz egy kis hely, a hol átsurranhatok.

Lett. A vakmerő hadnagy keresztül bujt az oroszok vonalán. A hátán ekrazitból való páncél. Ha csak surolja egy golyó, ezer darabra tépi a robbanás.

— Ej, hát alszanak ezek a fráterek? Pedig azt hiszem, most elég világosan láthatnának a hóban . . .

Leért a Biala árterületére. A térkép adatait jól

emlékezetébe véste. Egy pillantást vetett az órájára. Ördögbe is, két órát elpazarolt a drága időből, míg a vonalon át tudott lopódnani. (Hanem a világító óralapot most legalább megbecsülte. Eddig ő is, más is nevetett ezen a fölösleges fényüzésen).

— No, jertünk tovább, lássuk, hogy a hid őrsége is ilyen mormotákból áll-e... Tulajdonképpen isteni dolog, ha az ember így egészen magára van utalva... Ssss! Átkozott jég... úgy vág, mint valami üveg-cserép... A cakkumpakkom is lötyög már a hátamon, a szelencék összeütődnek... éppen ideje, hogy megérkezzen... hurrá, ott a hid!

Háromszáz lépésnyire volt tőle. Óriás árnyék gyanánt húzódtott végig a hid a két part között. Kisérteties Góliáth, mely nem sejtheti, hogy a sötétben lappangó kis Dávid a vesztere tör. A faóriás hátán sulyos kerekek dörömböltek végig: éppen most folytak a szállítások.

— Gyerünk közelebb... Ohó, idegeskedni kezdenek!

Egy orosz, mintha megérezett volna valamit, el-sütötte a fegyverét, néhányszor egymásután a levegőbe puffantott.

Vad, össze-vissza, céltalan lövöldözés támadt. Löttek a hidról, az innenső partról, a tulsóról, senki sem tudta, miért, hova.

— No most, öregem — itt az idő — mondta magában a hadnagy. Kiegyenesedett és a golyó-záporban macskaügyességgel kuszott fel a hid első pillérére.

Odafenn megálltak, összetorlódtak, egymásba akadtak a szekerek. Az első lövés után ellenséges támadást vártak, de senki sem sejtette, honnan, mekkora erővel jön az ellenség. Ösztönszerűen lövöldözni kezdtek és erősen tűz alatt tartották a hid közvetlen környékét. Sőt géppuskát is hoztak, hogy az szórja be szabályos golyókévével az egész területet.

— Ha csak egy őrző is le merne jönni ide — mosolygott magában a hadnagy, — végem volna. Mégis csak jó egyedül járni ilyenkor.

Ekrazit-szelencéivel nyugodtan végezte eszeveszett tornagyakorlatait a hidpillér cölöpjei és gerendái között. Megerősítette a robbanótöltényt, azután le és megint fel, a következő pillérre, aztán a harmadikra. Cirkuszi artista nem végezhetne volna ügyesebben ezt a munkát, noha keze-lába majd megfagyott és alatta folyvást pattogtak a golyók a jégtáblákon.

... Minden kellőképpen el volt rendezve, a gyújtó-zsinórok égtek. Most aztán gyorsan fedezéket kell keresni.

Hason feküdt, az oroszok bolondul lövöldöztek tovább. Mit bánta, ha most már el is találják? A hid mindenképpen levegőbe repül, azt emberfia többé meg nem akadályozhatja. A torlódó szekerek, rakományosul, mindenestül... A fiatal hadnagy reszketett — nem a hidegtől, hanem az örvendő, izgatott várakozástól. Szeme élesen nézte a hidat, mintha célbavenné: azon a helyen, a hol az első ekrazit-szelencének kell felrobannia.

Közben pedig csak pattogtak, ugráltak körülötte a lecsapódó golyók...

Messze a háta mögött, a mi állásainkban, ébren örködtek a magyarok. Hallották a pokoli lármát a hid tájékán. A százados összeszorított ajakkal lesett ki a sötét éjszakába. Minden eshetőségre számítva, ké-

szenlétbe helyezett egy egészségügyi-járórt az akadályok átjárójánál, de maga sem hitte, hogy a hadnagyot, akár sebesülten is, viszontlássa még. Nyilvánvaló volt, hogy átjutott az oroszok vonalán, de a hid körül bizonyosan egérfogóba került.

— De micsoda pokoli lármát csapnak ezek, mintha egy egész század rohanta volna meg azt a hidat! Mit csinálhatott az a fránya hadnagy? Szegény, eddig bizonyosan ott fekszik a part mentén, a bozótban, vagy tán görgeti a viz a jégtáblák között... Ilyen tűzből nem kerülhet ki élve. Kár ezért a fickóért. És a hid mégis csak megmarad az oroszok kezén.

... Ilyesmiket mondott aggódva fülelő tisztjeinek a százados, mikor egyszerre csak fültépő dörrenés reszketette meg a levegőt. Óvatosság ide, óvatosság oda, minden fej kiemelkedett a mellvéd mögül. Új dörrenés. Aztán egy harmadik. A puskaropogás kutya-vakkantásnak tetszett ezek mellett. Szégyenkezve el is hallgatott.

Minden dörrenés előtt magasbaszökő láng villant fel, izzó vörösszélű füstfelhő közepette. Nincs semmi kétség: a hid robbant fel.

— Hát mégis... mégis... mesébe illő dolog!

A derék utásznak sok dolga akadt. Kézze-lábbal magyarázta bajtársainak, hogyan szoktak efféle robbantásokat végezni. Határozottan látszott rajta a büszkeség, hogy neki is *majdnem* része volt ebben a vakmerő cselekedetben. Boldogan sütkérezett a hadnagya dicsőségében. Ember az magáért, akárki mit mond!

Igy telt el egy kis idő, aztán újra kezdődött a lövöldözés a hid körül, bolondabbul, mint valaha.

... Predragović hadnagy elbizta magát. Alig tért magához a közvetlen közelében történt hatalmas robbanás kábulatából, belévetette magát a zajló folyóba és a hid roncsai felé igyekezett. Mindig is szerette az alaposságot. Most meg akarta látni a munkája eredményét. Hiszen nem is igen lesz baj belőle: az oroszok elképpentek, meglepetésükben még lövöldözni is elfelejtettek. Csak az kár, hogy ebben az átkozott sötétségben olyan keveset lát. Igen, itt tátonganak az óriási szakadékok a hid testében... de nem elég ennyit látni.

És — nem gondolkozik sokat, hanem a szédült cölöpök és gerendák tömkelegében inkább lógva, mint állva, nyugodtan előveszi villamos zseblámpáját és megvilágítja a pusztulást...

Egész idő alatt most először talált célpontot az orosz. Képzeltető, micsoda dühvel irányítottak minden fegyvert erre a pontra. A lámpa kialudt. De nem végképpen. A hadnagy kíváncsisága még nem volt kielégítve. A bolygó fény egyszerre telvillant megint, a rombadólt hid másik pillérjén. Az oroszok tombolhatnak dühükben, ilyen vakmerő packázás láttán... Ujabb golyózápor. A lámpa elalszik. De a hidnak három pillérje van, tehát az egész játéknak háromszor kell megisméltódnie, akárcsak a mesében. És csakugyan, ki-gyul a lámpa világa harmad-szor is.

Most aztán megrándul a hadnagy karja. Kopp — a lámpát szétlőtték. Sötétben maradt, de még mindig nem görbült meg egy hajszála sem.

Letelepszik a parton, hagyja, hogy lövöldözzön az orosz tovább, ha kedve tartja: gondolkozik.

Görgei Andor
Budapest Március 10

Görgei utolsó névalírása.

A miniszterelnök látogatása a meghódított Szerbiában.
Bogatič-on a kerületi parancsnokság épülete előtt. Balról jobbra:
1. Czeglédy százados, 2. Grebe huszárornagy, parancsörtszt,
3. Piukovich Elemér polg. biztos, 4. gróf Tisza István, 5. Salgó
főhadnagy, járási parancsnok, 6. A sabáci kerületi parancsnok,
7. gróf Salis, Szerbia katonai kormányzója. Latinovits Endre felv.

ÉJJELI LÁTOGATÓM.*

Tárca versben.

I.

Elfoglalnak kis munkák és el nagy tervezések,
a mindennapi rongyok, a penészes remények.
Örökké dolgozom és... és semmit sem csinállok;
gyűröm le az órákat és az estére várok.

Az estére, az éjre, mely a tiéd már régen,
— hogy eljőjj, minden este, az Istent arra kérem.
Mert életemnek nincsen már egyéb célja semmi:
mint várni egy halottra s hogy jön: attól remegni.

II.

Várni a halottamra; ennyi most az én életem!
S úgy érzem, míg nem vártam, valóban nem is éltem.
Pedig, míg a földön járt, milyen teher volt nékem.

* A Petőfi Társaság idei Bulyovszky pályázatán dícséretet nyert költemény.

Untam szerelmes csókját; menekültem előle
azt hittem régesrég kiábrándultam belőle
s mióta meghalt: Ő lett a vágyam, boldogságom,
beleőrülök, ha csak egy éjszaka nem látom.
Minden éjjel kell látni, az övé minden éjem
s csontom velőjét szívja a halott minden éjjel.

III.

Várom a gyilkosomra! Az estét alig várom.
Virágot hintek széjjel s az ajtómat kitéárom,
hadd jöjjön szép királynóm, a halovány, a drága!
Virágosan készülök a másvilági nászra.

Amig élt, dehogy vártam! Unott vendég volt nálam.
Lehet, hogy nem kerestem, lehet, hogy nem találtam
szívéhez meg az ajtót. És ő sem a szívemhez.
Szeretóm volt és mégis idegen idegenhez
hálátlanabb nem lehet, mint minő hozzám voltam:
szerelmét elraboltam s aztán kincscsel rakottan
szívéből, bucsu nélkül, hitványul kifutottam...

IV.

Szívéhez én az ajtót soha meg nem találtam.
Igaz, nem is kerestem. Csak csókjaira vágytam.
S ha élve: hozzá most is talán csak ilyen lennék;
igaz szerelem nélkül, férfimódra szeretnék.

De amióta meghalt, azóta nincs más vágyam:
csakhogy szerelmes szívem éj-éj után kitérjem,
Csakhogy kezét simítsam, csakhogy magamnál lássam.

Ellene való minden szörnyű nagy vétkezésem:
hogy megloptam, elhagytam, nem ápoltam, nem védtem —
e vétkek mind feljárnak és mig reája várok
a szörnyű bűnhődések Golgota-utján járok.

V.

Szeliden, mosolyogva, úgy jön el minden este
Kecsesen, tisztán, szépen, mintha nem sirból kelne.
Halkan oson szobámba, lépte: halotti, légi
— csak a sirból kijárók, azok tudnak így lépni!
Nesztelenül, puhán jár s aztán megáll előttem:
„Ugye őülsz, ha láthatsz, hogy hallasz hirt felőlem?
Míg éltem, nem törődttél, jó fiu, semmit vélem,
kiönteni a szívem, előtted mindig féltem,
de most, most már nem félek, mióta távol élek,
mióta másvilágról járok erre, felétek.
Azóta, minden éjjel elhozom szívem néked,
rongyos, szegény szivecském, de rongyokká te tépted...

VI.

És leteszi a szívét az asztalomra szépen.
Oly nehéz, alig bírja, úgy reszket a kezében.
„Nehéz szegény szivecském, bánattal, búval telve
— galád volt a sírásó, hogy mindezt eltemette,
hisz' ettől menekültem, ez kergetett halálba —
s hiába, eljött minden a halálnyoszolyába“.

„De ilyenkor könnyebb lesz! Csak simogasd szegénykét!
A holt szív megbocsátja az élő szívek vétkeit“.

VII.

És ott ül minden éjjel a kakasszóig nálam
S mindig azzal bucsuzik, hogy másnap éjjel várjam.
Bucsuzik hosszan, némán, s úgy hull ajkamra csókja
mintha megannyi apró, kis jéggolyócska volna!

„Ugye hideg a csókom? De már ez így van nálunk.
Ezért esik jól, hogyha forró ajkra találunk.
Láztól cserepes, izzó, bünteli, szomjas ajkra,
melyre hideg, halotti ajkunk reátapasztja
üzenetét, a másik, a jéghideg világnak:
a büntető halálnak...“

Vértesy Gyula.

Fokker Anthony Gerard Herman, a Fokker-repülőgépek fel-
találója, a schwerini repülőgépgyár vezető-igazgatója.

A Fokker-gép.

Az aviatika iránt kezdettől fogva érdeklődéssel viseltetem s így érhető örömmel kaptam az alkalmon, a mikor utolsó németországi utamban megismerkedhettem Fokker Hermannal, a schwerini híres repülőgépgyár genialis igazgatójával. A Fokker névnek immár varázsa van Németországban, melynek a világháborúban való dicső szerepléséhez nem kis mértékben járult hozzá a Fokker-gép, a német aviatika büszkesége.

A berlini Bristol-szálló halljában mutatta be kedves ismerősöm és törökországi utitársam, Bleeck-Schlombach Emil Fokker Hermannat és megbeszélésünk alapján másnap már Schwerin felé robogtam, hogy hivatalos engedelemmel, az igazgató személyes kalauzolásával tekintsem meg a legtökéletesebb katonai repülőgép gyártását.

A Fokker-gép diadallal veri a leghiresebb angol és francia gyártmányokat és a mikor Pemberton Billing angol repülőtisztet pilótaszakértőként az angol alsóház tagjává választották, a híres pilóta erről a világfórumról tartotta az angol aviatika elmaradottságát szomorú tényként megállapító emlékezetes beszédét,

melyben figyelmezteti nemzetét, hogy igen sürgősen lásson hozzá a tökéletesebb rendszerű repülőgépek gyors és tömeges gyártásához, mert nem véli hazafiatlanságnak, ha nyiltan kimondja, hogy a német aviatika ma messze, a szó szoros értelmében tulszárnyalja az övékét, a minek gyászos bizonyosága az elpusztult 424 derék angol repülőtiszt, a kiknek valamennyiét a levegőből lőtték le ellenséges repülők; »az angol aviatika mai stádiumában — így fejezte ki magát az angol szónok — pilótáink másnak, mint *Fokker-tápláléknak* nem tekinthetők«.

A Fokker-gép a világháborúnak immár negyedik meglepetése: kezdtük a harminc és teleseinkkel, folytatták a németek negyvenketteseikkel és tengeralattjáróikkal, s ha az előjelek nem csálnak, a befejezőkor a Fokker-repülőgépek készen álló raja fogja az utat megnyitni.

De nemcsak az angolokat és franciákat, a szenzációs olasz Caproni-gépet is messze felülmulta a Fokker-gyártmány. Rendelkezésemre bocsátották a »Giornale d'Italia« február 24-iki számát, melyben maguk az olaszok is bámulattal emlékeznek meg a mozgékony kis Fokker-masínokról. Legérthetőbben azonban a német, osztrák-magyar és török hivatalos jelentések adatai beszélnek, a melyek szerint egész sereg ellenséges gépet szedtek le már a mi pilótáink. A háborúban szerezhető legmagasabb kitüntetésekkel teleszórt Fokker-championok: *Bölcke* kapitány és *Immelmann* hadnagy magán a nyugati fronton eddig harminchárom angol és francia repülőgépet hoztak terítékre.

A török szolgálatban álló *Buddecke* kapitány, a ki a Dardanellákban hat angol gépet lőtt le, ugyszintén a többi sokszor emlegetett pilóta, ugymint Parschau von Bülow, Kroneis és Böhme, aki egy légi ütközetben két ellenséges gépet puffantott le, — nagyszerű eredményeiket a gyorsan mozgó Fokker-masínának köszönhetették. Az új francia gépírásiak, a több mint 200 lóerős motorral felszerelt Cadron, Bréguet, Voisin-találmányok a gépfegyvert könnyen kezelő német géppel sehogy sem tudják felvenni a harcot. Az angolok Avro-típusa és a királyi gyárakból kikerülő B. E. kétfedelű, előkelő származásuk dacára sem tudnak eredményt felmutatni.

RADÓ VADÁSZFEGYVER

garantált jó löképeséggel
páros ejektoros garniturák

az összes létező gyártmányok különlegességei

prizmás vadász- és táborig távcsövek.

Fényképező gépek teljes felszereléssel.

Radó A. és Tsa Budapest, Egyetem-tér 5.

fegyverüzletében Telefon 105-82.

Latinovits Endre felv.

**Gróf Tisza István a meg-
hódított Szerbiában.**

I. Belgrád: Gróf Tisza István
és Thallóczy Lajos b. t. t., szer-
biai polg. főbiztos.

II. Belgrád: Mihály herczeg
szobra előtt.
1. gróf Tisza István. 2. Jungert
főhadnagy, Thallóczy polgári
főbiztos mellé beosztva.

III. Sifter: A miniszterelnök-
nek a vonalbiztosító parancs-
nokság tisztjeit mutatja be gróf
Salis katonai kormányzó. (*-al
Salis.) Balra a külön vonat,
Petár király nyári szalonkocsi-
jával. Ezen utazott Koviljačába.

**IV. A valjevói katonai gaz-
dasági állomás.**

**V. A valjevói temetőből
hazafelé.**

A három motorral szerelt 500 lóerőig dolgozó Caproni óriások az Isonzo-fronton vallanak időről-időre kudarcot; vagy lelővik, vagy elkergetik a mi derék pilótáink. Az orosz rém, a sokat emlegetett Sikorski-monstrum, melynek 440 lóerejű motorja tíz fegyveres embert emel a levegőbe, falra festett ördög maradt.

Az utolsó szalmaszál, melybe kapaszkodva ellenségeink a levegőben remélnék maradni, az amerikai repülőgépek tömegébe vetett hitük. Ezt a készülő hadsereget azonban a francia sajtó hónapok előtti beharangozása dacára mindeddig nem láttuk a légi piacon megjeleneni. Santos Dumont ugyan már az év elején látni vélte a Curtiss-gyárban entente-megrendelésre készült 500 darab amerikai gépet, melyeknek tömeges megjelenése állítólag egyszerre lehetetlenné fogja tenni a mi légi flottánkat.

Természetesen mindez mese; máról holnapra sem szárazföldi, sem légi hadsereget teremteni és a mi a fő, kiképezni nem lehet. Évek hosszú, kitaró munkája előzte meg a Fokker-gépek mai, a tökéletességgel határos összeállítását, melyek még tökéletesebbé tételén feltalálójuk, Fokker Antony Hermann, a gyár vezető igazgatója ma is szünet nélkül dolgozik. Hiszen például a háboru elején használatba vett első katonai gépe annyira mögötte van a ma gyártottaknak, hogy egy tizennégy hónap előtt a franciák kezébe került Fokker-gép még csak megközelítően használható mintául sem szolgálhatott ellenfeleink mechanikusainak.

Fokker igazgató

A Mecklenburg-Schwerini nagyherceg házi hadikeresztjét tűzi fel Fokkernek.

sem irhatok. Külön engedélyt kértem, hogy megírhasam, hogy nagy örömmre egy magyar emberre, Maximovics Lajosra akadtam, a kit a Fokker-gyárban képeztek ki pilótatechnikussá.

A gyárból a repülőtérre mentünk. Itt alkalmam nyílt egy pompás kétüléses Fokker-gépen közel egy óráig tartó gyönyörű légi utat tenni Schwerin fölött. A gépet maga Fokker próbálta ki s ő volt a vezetőm is az érdekes légi kiránduláson. Meg kell jegyez-nem, hogy a hadi célt szolgáló, gépfegyverrel felszerelt Fokker-gépek csak együlésesek; a kétüléseseket inkább megfigyelésre és bombavetésre használják.

Leszállás után egy pilóta bemutatta előttünk a hadigép felszerelését és alkalmazását is és gépfegyveréből fejünk fölött vaktöltéssel néhány lövést adott le.

Hogy Buddecke kapitány, Bölcke kapitány és Immelmann hadnagy a *pour le mérite* kiváltságos rendjelére méltóknak találtattak, abban a nevezettek személyes bátorsága mellett nem kis része volt a Fokker gépnek.

Dobay István.

Fokker repülőgépek Schwerin fölött.

Hirek a társaságból.

Az orosz fogságból rokkantan hazatérő katonáink sassnitzzi fogadtatása javára rendezett „Tavaszi esték” 6393 koronát jövedelmeztek a jótékony célra. Berlini követségünkkel történt megállapodás értelmében négyezer koronát a *Putbus* herceg és hercegné vezetése alatt működő sassnitzzi fogadó bizottságnak adtuk át. A bizottság ebből az összegből a szeretetadományokat szerzi be s fogja a december haváig hetenként érkező rokkant katonák között szétosztani.

A múlt héten a wilmersdorf-friedenau pályaudvaron maga *Vilmos* császár látogatta meg az orosz fogságból hazafelé utazó magyar rokkantakat és hosszabban időzött közöttük.

Időnkint egy-egy magyar delegált is felutazik Sassnitzba, hogy a tavaszi esték jövedelmének a fenti 4000 kor. átadása után fenmaradt összegéből a magyar vöröskereszt szeretetadomány-osztálya által beszerzett magyar gyártású dohányjándékokat személyesen kiosssa s magyar katonáinkat magyar szóval fogadja.

Május hó 26-án 800 kor. értékben 10 ládában 20.000 drb. cigarettát, 1000 drb. szivart, 1000 pipát és 10.000 csomag dohányt küldtünk Sassnitzba. Legközelebb ismét nagyobb szállítmány indul útnak. Meg kell jegyeznünk, hogy a magyar részről történő fogadtatás s a kezelés semmi költséget nem okoz a jótékony célnak, a tavaszi esték jövedelme az utolsó fillérig a rokkant katonák javát szolgálja.

Mintha eszmei folytatása lenne a sassnitzzi akciónak, a sebesült katonák nyári üdülőjét adták át rendeltetésének szombaton délután a Margitszigeten. A szép gondolat megvalósítása *Lánczy* Leoné érdeme, segítségére volt *Lónyay* Sándorné ügyvezető-igazgatóval az élén az egész Augusztá-alap. *Augusztá* főhercegnő és leánya a jótékony magyar társaság színe-javával jelentek meg a szombati megnyitói ünnepségen; a főhercegnét *Lánczy* Leoné meleg szavakkal üdvözölte; az ünnep legszebb fényét azonban a lábbadozó beteg katonák szeméből felcsillanó hálás öröm adta meg.

A német császárné a Franklin társulat pompás kiadásában megjelent „Magyar nép művészete” című diszművet, melyet *Dobay* István, mint a m. kir. honv. minisztérium hadsegélyző hivatalának delegáltja, Sassnitzban a Hads. Hivatal nevében a császárnénak felajánlott, kegyesen elfogadta és kabinetirodája útján azon magas kivánságának adott kifejezést, hogy a honvédelmi minisztérium Hads. Hivatalnak, valamint a mű szerzőjének (az időközben tragikusan elhunyt *Malonyay* Dezsőnek) legmagasabb köszönete tolmácsoltassék. A kabinetiroda a berlini követségünk útján arról is értesítette *Dobay* Istvánt, hogy a császárné a gyönyörű diszműnek nagyon örült és annak többi kötetét is örömmel fogja fogadni.

Ágost Vilmos porosz királyi herceg budapesti tartózkodása alatt számos üzletben fordult meg és sok bevásárlást tett. Többek között *Rácz* Dániel váci-utcai üzletét is meglátogatta, ahol felesége több ruhát vett meg.

Lónyay Elemér gróf és felesége *Stefánia* kir. hercegasszony vasárnap este a fővárosba érkezett és a Dunapalotában szállt meg.

Szölgvény Ferencet, a Ferenc József nevelőintézet érdemes kormányzóját, tanári működésének harmincéves fordulójára alkalmasból mély ünneplésben részesítették vasárnap, mostani és volt növendékei. Az ünnepélyen a főúri társaság számos tagja jelent meg.

A Hunnia közgyűlése. Mult szombaton este tartotta évi közgyűlését és utána hagyományos társasvacsoráját a Hunnia Csolnakázó Egyesület. A hunnisták nagy számmal jelentek meg és a késő éji órákig maradtak együtt. Tornyos székházuk gyönyörű terraszán is melegen ünnepelték a jelenlévő három igazgatót: *Horánszky* Lajost, *Lisznay-Damó* Tihamért és *Pásztély* Jenőt.

Majláth László gróf és felesége Karlsbadba érkeztek.

Vojkffy Hubertné grófné Teschenből Franzensbadba utazott.

Dessewffy Aladárné grófné a fővárosból Tátralomnicra utazott.

KÖNYVSZEMLE.

Tetszetős külsővel és pompás tartalommal került a hadi könyvpiacra a Franklin Társulat kiadásában az a kiváló diszmunka, mely *A mi hőseink* címmel dicső hadseregünk tisztjeinek véres bravurjait köti csokorba kedves emlékeül a nagy esztendőknél. A könyv színes, eleven képekben vonultatja föl előttünk a háboru hőseit, a kikben — büszkén adunk hálát az Égnek érte — ugyancsak bővelkedik I. Ferenc József hadserege. A katonatiszt, a mi hőseink irott albuma ez a könyv, értékben annál becsebb, mert mindaz, a mi el van mondva benne, hivatalos irások, kitüntetésre való fölterjesztések adatain alapszik. A nyers anyagot irodalmi formákba önteni a szerkesztők és munkatársak feladata volt s örömmel állapítjuk meg, hogy feladatuknak derekasan meg is feleltek. *Woinovich* Emil cs. és kir. gyalogsági tábornok, a hadilevéltár igazgatójának vezetése alatt *Veltzé* Alajos cs. és kir. alezredes, a hadilevéltár osztályfőnöke vállalta a szerkesztés nehéz munkáját, melyben *Reich* Árpád honvédhuzár alezredes, továbbá *Benedek* Elek és *Benedek* Marcell dr. működtek közre. Az övék az érdem, hogy a mi hőseink dicsőségét olyan szépen sorolja el ez a szép könyv, mely amellet, hogy disze minden könyvtárnak, a legélvezetesebb olvasmányok közé is tartozik. A könyv, melynek művészi diszítése *Helbing* Ferenc tanár munkája, hat koronáért minden könyvkereskedésben kapható.

*

Kivételesen említünk meg itt egy érdekes német könyvet, *Bleek Schlobach* Emil *Allah il Allah* című munkáját, melyben a newyorki *Continental Times* jeles haditudósítója a középponti hatalmak iránt érzett meleg szimpátiával írja meg törökországi útjának történetét. Jól esik tudni, hogy a kalmárlelkű Amerikában is vannak őszinte barátaink. A könyv a lipcsei Zehrfeld-cég kiadásában jelent meg; ára fűzve 1 Márka.

*

A nem egyszer mondvacsinált hadi irások mellett ifjabb *Pintér* Imre *Csatatűzben* című kötete ama kevesek közé tartozik, a melynek gyökerét a harcmezőn kell keresni. A katona könyve ez, nem a haditudósítóé, — igaz színek, megélt történetek — és az a lüktető erő adja meg a karakterisztikumát, a mi csak a harcmező lelkeiből fakadhat. Kedves előszót irt a könyvhöz *Tábori* Kornél, a mi már magában is értékes ajánlólevél, de minden föltétel megvan hozzá, hogy *Pintér* Imre munkáját a legfőbb fórum, a közönség is érdeme szerint approbálja. A könyv a Benkő Gyula cég kiadásában jelent meg, ára két korona.

*

A Magyar Könyvtár egyik legújabb füzete *Pásztor* József öt kedves elbeszélését hozza *Emlékek* címmel. Vidám, derüs történetek, élvezetes olvasmány, mint minden, ami *Pásztor* József tolla alól kikerül.

berci Papp-Ragány László 6-os közös huszárhadnagy, gépfegyver-parancsnok, az északi harctéren. Most májusban soronkívüli önkéntes kadetből hadnaggyá léptették elő.

csikszentmihályi Sándor Gerő 5-ös honv. huszárhadnagy. Hősi magatartásáért az ezüst és bronz Signum laudis kitüntetést kapta. Kardos Rózi és Juci felv.

Megkondul az emlékharang . . .

Mikor eszembe jut valami a multból, megkondul a lelkemben valami harang. Ring . . . ring hol ujongón, hol elevenen, mint husvétkor föltámadásra, hol csüggedten, gyászosan, temetésre szólón:

Most különös rendetlen kusza ütemben kong szívdobogást siettetőn, mint mikor tűzvészre, árvizre szólal meg a falusi templom érce, veszedelem van valahol.

Van is, de nem csak valahol, hanem temérdek helyen . . . hihetetlen veszedelem hosszú, hosszú hónapok óta. S elébem suhan a hanghullámon egy régi kép, szinte szökik felém onnan, ahol most javában lobog csaták perzselő tűzvésze, fojtó lángja.

Dobronoutz!
Jó éjszakát. Ezt jelenti.

Dobronoutz! Bukovinai dombok között beszédes kis falu, a melynek jó éjszakát mondott a háboru!

Az orosz határon építette balvégzete. Meg is keserülte, mint a bárány, a mely medve karmai közé kerül.

Élénken elém hozakodik az a pillanat, a mikor bundabőségben szánon ülve, sebes iramban futott csengős lovak páratán keresztül áttekintgettünk nagy kíváncsian Muszkaországba.

Előttünk feküdt a széles, távol, benganéma messzeség, a beláthatatlan sík mozdulatlansága, fehérsége, a minden oroszok cárjának, a fehérnek, iromba nagy, de leigázottságában fekete darab földje. Hideg kézzel nyult is felénk az a gondolat, hogy hátborzongató Szibériája is van, a mely felől jajokat hoz a búgó szél.

S most? Milyen lehetetlen s mégis való, ott van a sok árva magyar! Szittyá sóhajtás, honfitársaink honfivágya zokog belé a jeges pusztaságba.

A mikor ott veszteltünk az orosz határszélen, havas beláthatatlanságba mélyesztett nézéssel, de nem hittem, nem is hihettem, hogy tulajdontestvéremet is odasodorja a legkiszámíthatatlanabb forgószele: a sors, rabbilincsen odacipelvi végsőkig védett s tragikusan elesett várak várából.

De furcsán, értelmetlenül is fordult a világ sora, mióta ott jártunk nagy Oroszország vámsorompós peremén, a bukovinai kicsi faluban, látogatóban.

Tisztán visszaémlékszem C. B. lovagra, vendégszerető marasztaló portájára, a melyben soktagu társaság gyűlt egybe tiszteletünkre nem egyszer, és a hol egyre hordták keleti szokáshoz hiven, reggeltől estig tálcákon a sherbettet.

S hallom Chopin nocturnóját, fiatal földbirtokos csalta ki a billentyűkből mesterien. Leült a zongorához a czernowitzi lenygel művész, a bozontosfejű E. F. is, és eljátszotta a magaszerezte csárdását . . . nemzetközi hangok bonyodalmas keverékét . . . A szívünket akarta meghódítani vele!

A Czernowitzból kihazatott izraelita hegedűsöket is hallom. Címbalommal, klarinétal felszerelten, valóságos cigánybandává alakultán húzták a lenygelzöttségről, elfojtottságról panaszló szláv dalokat. Mai napig kísért egy közülök. Egyszerre meg rázendítettek hamisítatlan magyar nótára is, a „Ritka árpa, ritka rozs“-ra, a mibe aztán több is kapcsolódott.

Micsoda öröm volt. Hazai hangok idegenben. Hamarosan meg is fejtődött a rejtelem. Czernowitzban állomásozó huszártisztek tanították be magyarizáló mulatozás közben Jehova hosszuszakállas fiait a ropogós csárdásokra, busongó lassukra.

Szerette a magyar dalt, általában a magyart a házigazdánk, a derék szál lovag, a különben minden iránt érdeklődő, sokat utazott világi s szakértő, módos gyűjtő.

Mi mindene is volt, a mit jártában-keltében összeszedett a magyar fokostól, butykostól, az ezüstveretes egyiptomi rézvázáig, keleti szőnyeg is garmadával. Hosszuszőrü karcu orosz agarak nyultak végig rajtuk figyelve bóbiskolva. Jomagam is kaptam tőle egyet.

Szcsiga volt a neve. Le is festettem, olyan kedves okos állat volt. Azóta sem akadt több kedvenc kutyám. Sok egyébbel meglepett még öreg barátunk, előzékenyen, apáskodva, szenvedelmes ajándékozó volt különben.

Egyszer pl. egyenesen a nisninowgorodi híres orosz vásárról küldött postán tatárkeszkenőket. Máskor Jeruzsálemből pirosbársony, arannyal himzett terítőt . . . őrizgetem a többi emlékcincseimmel együtt. Xilofont is küldött — szalmacsutakon nyugvó fapálcikák, — címbalmozni lehetett rajta. Stryj embertömeges, füstös, tarkahullámos várótermében hallottam először ezt a facímbalmot. Művészkedőn játszotta ismeretlen nagyság a nép sorából. Mikor az ember először hallja, el nem tudja képzelni micsoda hangszert lehet, olyan idegenszerűn, tompán s mégis csendülön hangzik a teljes dallam visszaadásával.

Szegény ajándékozó Ritter! Kedves szives feleségével együtt régen bucsut mondott már a földi létnek, a mit olyan kellemesen berendezett magának, mint egy Csák Máté. De legalább nem érte meg, hogy földülték a gonosz szomszédok érdekes, szép hajlékát. A kezes jó szomszédot pusztította az orosz, a helyett, hogy annyi vérrel, a mit már a háboruban áldozott, önmagát szabadították volna föl a járom alól! . . .

Irgalmaskodásom közben tudtam meg egy fiatal ulánustisztól, a kit idevetett a háboru örvénye, hogy minden romban arrafelé, de lapok hasábjain is föl-fölvillant Dobronoutz, a határszéli falu neve, mint heves csaták nevezetes színhelye.

Ugy előttem van az is, a mint egyszer az egész társaság elkisért jó darabig bennünket hazaindulásunkkor. Gyorsan iramodott egymás után a sok csengősbongós szán halomról halomra. Egy festőies fenyezőerdőben megállottunk bucsuzóra. Leugráltak az urak. Durrant a pezsgős dugó. Előkerültek a poharak, ráhuzta a banda a Rákóczi-indulót. Elevenen zúgott bele a havas, friss tájba, a hó alatt roskadozó fenyevesekbe. Csilingelve rázták meg hozzá sörényüket a gőzölgő lovak, s türelmetlenül kapálták patáikkal a porzó havat . . . Megcsendültek közben a poharak. Eljert kiáltottak a szives vendéglátók, kísérők, ebbe a sokatmondó szóba öntötték összes magyar tudásukat.

S a mikor világos színfoltként fehérlik előttem ez a bucsujelenet, fülemben csendül egy andalgós dallam is.

Amaryllis-keringő! . . .

Zeneszerző is volt a lovag barátunk — darabjait szeltében játszották osztrák katonabandák — s nekem is ajánlotta azt a bájos Amaryllis-keringőt. Mikor megkondul lelkemben az emlékharang, el-elzongorázom alkonyatokon most is még néha, a bukovinai vidám könnyű napok fölledzésére.

Az emlékezet az egyedüli paradicsom, a melyből ki nem űzhetnek — így mondja Jean Paul. Nem is kergethetnek ki belőle bennünket, se lángpallossal, se karikással. Benne marad, a ki akar.

Dobronoutz! Ott folytak a legádázabb harcok azon a tájon. Ott szorongatja a makacs orosz medve engedelmessé bocsáival, hőskövédte arcvonalunk áttörését.

Bucsuzom tőled, te megtépázott, megcibált, fölperzselts kis falucska.

Jó éjszakát!

Ujfalussy Amadil.

DIVATLEVÉL.

« . . . és ezért arra kérlek, kedves Marie, tarts egy kis szemlét Árvaynál, a ki nekünk, divatnőknek csalhatatlan orákulumunk. Gyorsan halad a szezon s erre mifelénk már oly melegek járnak, hogy lekiváncozik rólunk még a legkönnyebb kosztüm is. Sietve kérem tehát értesítésedet és öllelek stb. . . . »

Kitérhettem-e a kellemes kiküldetés elől? A divatszalon hölgyei közt nagy sürgés-forgás járta, izgalmas csomagolás, lázas készülődés a bécsi Derbyre. Csupa öreg betűvel kellene írnom a két utolsó szót; ki hitte volna, hogy a magyar bor és buza után a magyar toalettipar is beköltözik a császárvárosba?

A diszes ruha — a mennyire ez a jelenlegi világhelyzettel összeegyeztethető — idén elsősorban voál organdiból, vagy voál grenadinból készül. A derby kollekcióban mindkét genre többszörösen és kiváló izléssel képviselődött. Az organdiák égő rózsaszín színtöltjét finoman mérsékeli a széles Tegethoff-selyem öv, ugyanígy szerencsésen alkalmazható a szürkés tóp az azurkékhez.

A voálgrenadin ruhák közt valamennyien legszebbnek itéltünk egy fekete csipkeszegélyes, fehérbélésű toalettet. Szoknyája érdekes cascade-hullám, a teljesen sima fazonirozatlan derék díszét a felső patyolatréteg alá alkalmazott két keskeny, egy széles királykék szalag képezi. A szélesebb szalag ugyancsak voálburok alatt megismétlődik a szoknyán, — néhány ügyesen elhelyezett rózsza az utolsó ecsetvonás rajta. Ez a valóban elragadó toalettt ugyanacsak az Árvay János és Társa cégtől kerül a derbyre, melyet egyik osztrák főrangú hölgy fog viselni.

A szép, fiatal leányos nyári ruhák közül szembe-

tünő egyszerűségével és előkelőségével Sándor Anna fehér nyári mosóruhája relief-himzéssel.

A voálgrenadin szövete igen különféle: vékonyabb vagy durvább fonala, lágy vagy merevfogású. Magától értetődő, hogy a szóbanforgó toalettt csakis az első klasszishoz tartozó anyagból készül, míg az utóbbiak sorozatából kerül ki nagyrészt a mintás voálruha. Igen kedves egy rózsaszín-fehércsíkos — ugyanacsak a Derbyruhák közül való — öltözék. Tulajdonképpen disz teljesen hiányzik, de hosszában vett csík-haránttal annyiszor és annyiképp váltakozik, hogy a legpompázóbb benyomást nyerjük. Némi változatossággal a színe miatt leegyszerűsítve, de ugyanazon divatgondolatot képviseli egy halványlila csíkos ruha.

Az ideai divat oly kifejezetten a selyem jegyében indult meg, hogy bármennyire előrehaladt az idény, a taffota végképp nem tűnik el. Csak-hogy a most készülő taffinak színe világos, mintája a nyári felé hajló. Szép, csak kissé párás viselet a csíkos, vagy kockás szoknyához egyszínű felsőruha. Ennek a genrenak is készül éppen Árvayéknál egy igen kedves példánya. Az alapszín szürkébe játszó kék, nagykockás. A deréknak kissé fecskefarku a két lebbentyűje.

Ha fennidézett kedvesbarátnémnak ezek után összegezett tanácsot nyújthatok, nem mondhatok

egyebet, mint hogy jöjjön, lásson és győződjék meg, mert a színek pompáját, a szín és az alakítás harmóniáját, azt, a miben a ruha izléses volta rejlik, leírás alapján csak sejtheti. Ez a fantázia és kézügyesség művészete, nem a stilisztikáé.

Marie.

Árvay János és Tsa

cs. és kir. udvari szállítók műtermében készült

Derby-ruha.

Az olasz harctérről: Jakabffy István ny. főispán, huszárfőhadnagy lakása az olasz harctéren, közvetlen a front mögött, melyet egy olasz gránát, mint az a második képen látható, teljesen rommálított.

RÓBERT ÉS ELVIRA.

Irta Csürös Zoltán.

Elbeszélés.

I.

A mikor már annyira haladtam előmenetelben, erkölcsben és tudományban, hogy a gimnázium kötelékébe tartozhattam, buzgón bujtam az újságok napihíreit és ezekből szedve az ismereteimet és tájékozottságomat, mindenképp az események színvonalán állónak éreztem magam. Ezekből a napihírekből pontosan értesültem mindarról, a mi köröskörül a nagyvilágban lefolyt. Szörnyű gyilkosságokat követtek el elvetemedett rossz emberek, roppant árvizek estek meg néha, a tengeren hajók süllyedtek el és a királyok nagy lakomákat rendeztek egymás tiszteletére. Ezek mind nagy és hatalmas dolgok lehettek. A mi kis városunkban nem történt semmi esemény, csak az, hogy a Temesi bácsiék házat elárverezték.

Jól emlékszem még arra az egész délutánra. Az idő áprilusra járt, de a napok már olyan melegek voltak, mint augusztusban. A fecskék hosszú sorban lepték el az utcán a telegráfrótokat, mintha érdeklődnének a bekövetkezendő események iránt. A kis parkban a Temesi bácsiék háza előtt úgy fénylett a fák lombja, mint a gyémánt. Mögöttük a malom kerekei kattogtak közömbösen és a patak sustorogva, álmos zúgással futott el a partok között.

Temesi bácsit egy hete temették csak el s a fia, Róbert, a ki osztálytársam volt, fekete ruhában jött mindig az iskolába. A kalapján is fekete fátyolt viselt. Az apjának nagy, szép temetése volt, az egész város talpon volt és száz meg száz ember kísérte a sirkertbe a koporsóját. Voltak zászlók, kereszttek, koszorúk, fáklyák és szólt a cigányzene, mert a halott annak idején a kaszinó elnöke volt, a takarékpénztár választmányi tagja, egykor képviselő is, szóval a helybeli notabilitások legelsei közé tartozott. Sok adóssága volt, azt mondták, utoljára az irodája sem ment fényesen és most elárverezték, a mi utána maradt. Az árverésen természetesen ember tolongott az udvaron. Én közel álltam az asztalhoz, melyen a kikiáltó fekete zsaketjében úgy lépkedett, mint egy nagy varjumadár. Az emberek komoly arccal állottak köröskörül és azt mondták, hogy megint egy magyar család ment tönkre. Szomorú voltam és a szívemet néha mintha megmarkolászta volna valami. Engem csak az hangolt le, hogy meg kell válnom a Bagolyvártól és a nagy kerttől, a mely hozzátartozott.

Bagolyvárnak az öreg házat neveztük mi, gyerekek, egymás között. Róbert azt mondta, hogy van a házuk háromszáz éves is s csakugyan rettentő vén lehetett itt

minden, a vastag falaktól kezdve az ablakokig, mikén ólomkarikákban voltak szorítva az üvegszemek. Az emeleten sok szoba üresen állott, be is voltak zárva, de mi mégis ki tudtuk nyitni és behatoltunk a pókhálók hideg és homályos birodalmába. A legszélső szobából csigalépcső vitt fel a padlásra, a hol denevérek cincogtak s a hol mi legszilajabb csatáinkat csatáztuk el. Innen sokszor kinéztünk a zsindeletető kicsi kerek ablakán az alkonyba vesző vidék felett. A házak rendre eltűntek a növekvő esti homályban s mi, játszadozó fiúk, egyedül maradtunk a zugó gesztenyefák között, melyek sötétben bólogtak a tágas udvaron. Aztán leszálltunk mi is. Elbúcsúztunk Róberttől, mert már késő volt. Hallgatagon baktattunk az utcákon, a gyéren világító villamlámpák alatt s a szekundákon tűnődünk, miket az ellopott délután jutalmául a Sors másnapra tartogatott nekünk.

Igazság szerint, a kertről is említést kell hogy tegyek. Ennyivel mindenesetre tartozom neki. Ez a kert, mely a ház keleti szélén feküdt, mintegy két hold kiterjedésű volt s eltekintve az elejétől, melyen egy kis rózsalugas virult, meglehetősen gondozatlanul terjedezett. Volt benne vagy husz barackfa és ugyanannyi körtefa, miknek gyümölcse édes volt, mint a nádcukor, a héjjukon vetekedett egymással a rózsaszín és az arany. A kert legnagyobb részén különösen a legutóbbi időben vadul és szabadon nőtt a fű, úgy hogy sok helyt az ember egészen elmerülhetett benne. A gyümölcsfákon füttyöltek a rigók. Általában gyönyörű volt itt minden s mivel a kert magába foglalta Afrikát, Ázsiát, Amerikát, ráadásul még az Északi-sarkot is, látnivaló, hogy a világ csudái közé tartozott. A beosztást természetesen mi végeztük el, nem a Teremtő s a szerint, a mint indián, szerencsen vagy hindu játékot kezdtünk el, a megfelelő világrészbe vándoroltunk.

Most tehát mindennek vége volt. A Bagolyvárat egy gazdag oláh ügyvéd vette meg, a kinek a neve Andreszku volt. Mi, gyerekek, tudtuk, hogy az apja még pakulár volt a hegyek között és ő is úgy jött annak idején az iskolához, mint parasztyerek, de ez viszont a dolgon nem változtatott. Azért neki mégis háromszázezer koronája volt az oláh takarékpénztárban s a határban félóránig ment a szekér a földjei mellett. Andreszkunak volt a városban a legszebb fogata s gyakran végigrobogtak a tüzes fehér állatok a főtéren, a sétatér felé. Az emberek mindig megnézték a fogatot. Rendesen ketten ültek benne: az ügyvéd, a ki már özvegy volt s egy hét-nyolc éves fekete szemű, mosolygó, édes ajku, gyönyörű kis leányka. Mi, diákok, nagyon jól tudtuk, hogy a kis lány neve Elvira.

II.

Osszel lebontották a házat és tavaszra egy másik ház kezdett a helyébe emelkedni. A mikor kész volt, piros cserepes, emeletes ház lett belőle. Inkább villa volt, mint rendes lakás. A szélein karcsu zöldcsipkés tornyok szaladtak fel, a tornyokat benőtte a repkény, mely a csatornák oldalán a toronytetőkig hatolt. Kicsit furcsa ház volt, de azért szépnek találtuk, mi, diákok, a kik leskelődtünk a kerítés mögött. Az emeletet széles terras vette körül, a terrazon nagy cserepekben déli növények nyiltak s a terras ajtaja fölött mindig énekelt egy kis kanári madár.

Az udvar képe is lassankint egészen megváltozott. Sok gesztenyefát ledöntögettek s egyik nap messziről megérkezett a kertész, a ki egész ősszel ott babrált a ház körül. Tavasszal aztán mintegy varázsütésre mesebeli szép virágliget emelkedett ki a friss pázsitból. Olyan volt az udvar, mintha az égről egy nagy aranyos felhőt hoztak volna ide. Esténként, ha a nap rátűzött a frissen öntözött virágokra, valóságos szivárvány kerekedett a ház előtt.

Mi mindig csak Elvirát néztük, a ki a terrazon a kanárral beszélgetett, vagy lejött a virágok közé és a barátnőivel versenyfutást rendezett a rózsák között. Az arca, mely rendszeren fehér volt, mint a lilium, a futás közben kirózsásodott, a szeme még jobban ragyogott, mint azelőtt, az ajka lihegett, mint egy kis vérpiros virág és nekünk diákoknak még jobban fájt a szívünk és másnap még több szekundát osztogatott a Gondviselés.

Oh, mily magasztos, lovagias és odaadó szerelmet éreztünk Elvira iránt! Meg vagyok győződve, ezt csak versben lehetne elmondani. Most, élemedett fővel, higgadt szívvel és szürkülő hajjal gondolva reá, hazánk jövőjére nézve határozottan káros ténykörülménynek vagyok kénytelen Elvirácska nagy szépségét megállapítani. Mert világosan szólva: ő volt a csábos szirén, a ki a tudás földjeire törekvő ifju hajósokat leterítette az áldatlan szenvedélyek zátonyos útvesztőibe. Másrésztől azonban azt is kénytelen vagyok kijelenteni, hogy irodalomtörténetünk mindenkor hálás lesz e fekete szemű göndörhaju kis múzsa iránt, ki rózsás körmöcskéivel számtalan fogékony fiatal lélek lenyűgöztött szárnyait oldotta meg.

Róberték felköltöztek a Patak-majorba, abba a városrészbe, mely a szőlők alatt következett. Ott volt egy kis kétszobás lakásuk, ez volt minden, a mi a régi vagyunkból megmaradt. Az anyja nem mutatkozott sehoh. A néni apja egyszer főispán volt és a néni most nem igen tudott az új élethez hozzászokni. Róbertnek eleget kellett gyalogolni reggelenként hazulról az iskoláig. Mi Róbertet sajnáltuk nagyon. Mindig komoly volt és korán privát órákat kezdett adni a társainak. Csak ő nem futott Elvira után. Ő neki különben is elég nagy oka volt kerülni az egykori Bagolyvár helyét.

Zichy Ede gróf, a tátrafüredi egyes verseny első díjnyertese.

Néha láttam, a mint a temető sírkövei között haladt lassan az anyja oldalán. Másnap aztán még komolyabb volt, mint rendszeren és egyszer nekem azt mondta, a mikor a történelemből egy órán senki sem tudott, hogy a magyar fiukban sok a léhaság.

III.

Egyik októberi borongó délután csapatostul kóvályogtak a csókák a főtér felett. A levételen akácok zúgtak, siránkoztak a szélben, mint valami kopott, elnyútt hegedűk. Az égen szomorú, barna felhők haladtak el s a Központi-szálló előtt két toprongyos koldusgyerek a közeledő télről beszélgetett. Minden sivár és vigasztalan volt ezen az őszi napon. Az ég mennyezetéről számüzve volt a napsugár, a letarolt fákról a madarak éneke, az utcákról a verőfényes meleg. Maga a szél, mely máskor a mezőkről nyiló virágok illatát, virágzó erdők mámoros lehelletét ragadva el, úgy száguldott, mint a tavasz, az élet, a pezsdülés fiatal hirnöke, ma csak sirni tudott, mintha halottja volna. Ezen a napon érkezett meg Lepkevic.

Jöttére minden megváltozott. A fák másodszor is zsendülni kezdtek, a kertek ismét virágba borultak s a szétszakadó felhők között előtört a napsugár. A szél ismét vidáman fütyörészett a házak között és boldogan dudolta: Lepkevic úr, Lepkevic úr! A verebek felvilanyozva csiripolták! Lepkevic úr, Lepkevic úr! S a katonabanda, mely vasárnap délelőtt a főtérre kivonult, harsogva újságolta mindenfelé: Megjött Lepkevic, megjött Lepkevic! A gimnáziumban kigyúltak a szívek és lobogó mámorban ünnepelték Lepkevicet.

A nevezetes ember, ki hivatva van a kis város petyhüdt ereibe friss vért bocsátani, ki hivatva van a hanyatló őszi napokat tavaszi virulásra kényszeríteni, ki hivatva van az Ámor kertjében fűvel rózsákat ápolni és kifejleszteni, ki hivatva van a szívek lappangó éreményeinek életet adni, ki a telegráf és gőzhajó anyagias korában a zordon, de ragyogó lovagkor álmait és erényeit őrzi tarsolyában: a tisztult női ideált, mint a hogy a költő kifejezi: e nevezetes ember a Központi-szálló első emeletén a hatodik számú szobában ütött tanyát. Névjegyén, mely az ajtón fehérlik, csak ennyi: *Lepkevic Kálmán, tánc- és illemtanár*. Más semmi. Mai nap, a mikor a legutolsó falusi prakszist folytató kollegája habozás nélkül odabigyeszti: *udvari szertartásmester*, nyilvánvalóan, a fenti rövidség nagy szerénységre vall, mely az igazi értékek fő-fő ismertető jele. Csak ennyi: Lepkevic Kálmán, tánc- és illemtanár. De a mit ez még nem tudna az avatatlanok előtt elmondani, arról sokat cseveg a vastag aranykeret, mely a nevet körülveszi s a disztingvált gyöngyvirágpárfűm, mely a finom lapról messze sugárzik,

(Folyt. köv.)

Egy alig használt új típusu 18/24 lóerejű
„Mercedes“-gép teljesen felszerelve,
 kifogástalan gummikkal, ELADÓ.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

özv. **Pataky Lászlóné**

nőikalap-üzlete

Budapest, IV., Váci-utca 23. I. emelet.

Telefon 56-74.

Felélős szerkesztő: DOBAY ISTVÁN

Főmunkatárs: NÁDASDI BAÁN ACHILLES.

Laptulajdonos: DOBAY ISTVÁN és SZÉNÁSY SÁNDOR DR.

Megvételre keresem a „Társaság“ 1914. évi
 évfolyamát. **Cím a kiadóhivatalban.**

Szerkesztői üzenetek.

— Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség. —

Mikor lesz a háború vége? A régi igazság szerint: a ki mondja, nem tudja, a ki tudja, nem mondja. Mi azonban mégis válaszolunk eképpen:

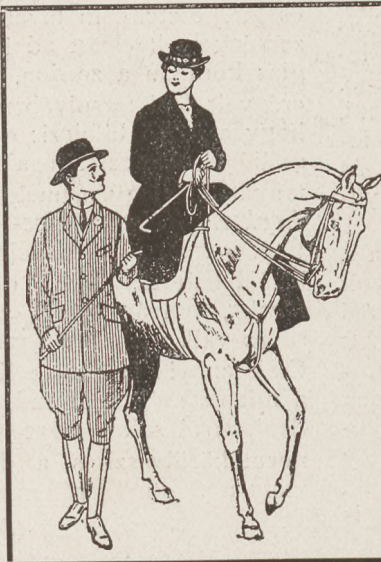
	I. Ferenc József	II. Vilmos
született	1830-ban	1859-ben
trónralépett	1848-ban	1888-ban
kora	86 év	57 év
uralkodik	68 éve	28 éve

Összeadva: 3832 3832

A szinte csodásan egyező összeg kettővel elosztva megadja az óhajtott eredményt:

3832 : 2 = „1916.“

Négy vers. Fogadja részvétünket. — *Stratégia.* Természetesen: a frontáttörés teljes győzelem. — *P. P.* Verseknak tulajdonosan bővíben vagyunk; azért csak akkor kérünk belőlük, ha jók. — *Cs. K.* Megkésve bár, de ime elkövetkezett. A többi is sorra kerül. — *Xavér.* Ön azt írja versében: „rongy papiros!“ Kérdezze meg a nyomdászokat és meg fogja látni, mennyire nincs igaza. — *Ilonka.* Mi azt hisszük, kedves mamájának van igaza. Szerelem és szegénység csak a legritkább esetben maradnak sokáig jó barátok és ki és mi biztosíthatja magácskát arról, hogy a „jelen eset“ épen kivétel a szabály alól. Ha igaza van a bölcsnek, aki a házasságot háborúnak nevezi, itt is helyénvaló minden megfontolni és meggondolni. — *Szöke kis lány.* 1. A székesfőváros Ferenc József-díját Krudy Gyula nyerte meg. 2. Nagyobb irodalmi intézetek: Franklin Társulat, Athenaeum, Pallas, Élet stb. 3. A gyöngyvirágot nevezik úgy. — *Szárnypróba.* Vigyázzon! Ikarusz is repült valamikor. Az ilyesmihez nem elég a protekció, — elsősorban nagy tehetség, igazi talentum kell hozzá. — *O. B.* Örülünk neki, hogy tetszett. Mindent elkövetünk és teljes ambíciókkal azon vagyunk, hogy előfizetőink érdekeit kielégítsük.

Brachfeld F.

Ő csász. és apost. kir. felsége kamarai szállítója.

Tavaszi uri ingek és ujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint.

Tavaszi és esőköpenyek!

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Székely-tér sarkán.

Különlegessége: Tábori selyemingek.

Wer sich für
 Reit- und
 Fahr-Sport
 und
 Pferde-zucht
 interessiert,

lese die illustrierte Sportwochenschrift

„Sankt Georg“

Bezugspreis für 1/4 Jahr M. 6.—

:: Probehefte kostenlos. ::

Verlag Sankt Georg G.m. Berlin W. 35.

JOSEF FISCHER

cs. és kir. udvari és kamarai szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem. Katonai és tábori ruhák.
 Elegáns utcai öltözékek, látogató-toilettek.
 Kabátok, szőrmék. Kosztümök 14-17 éves fiatal hölgyek részére.
 Legújabb szabású hölgylovaölöltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállításban.
 Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

Térképtanulmányozás: Krascsenits Árpád és Stankovics Viktor huszárfőhadnagyok.
Kollarits dr. huszárfőh. felv.

Czárán Zoltán huszárhadnagy, az ismert urlovas, a Berger szobrászművész által mintázott mellszobrával. dr. Lázár Ernő felv.

Az északi harctérről. Csécsi Nagy Imre ezredes lakása előtt: Balról jobbra: Csécsi Nagy Imre ezredes, dandárparancsnok, Baumgarten Sándor százados, Bohn Ede ezredorvos, Bogdánffy Béla főhadnagy, Szilágyi Zoltán zászlós.

DUNAPALOTA (ezelőtt Ritz) az előkelő társaság szállója.

HUNGÁRIA NAGYSZÁLLÓ

Elsőrangu ház Budapesten.

MINDEN MODERN KÉNYELEM:

felvonók, városi- és interurban-telefon, meleg- és hidegvizvezeték.

ÉTTERME AZ ÚRIVILÁG TALÁLKOZÓJA.